

Arrest

nr. 67 166 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE GROOTE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Cairo en nadien gewoond te hebben in Zakazik. U verklaarde de Egyptische nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn. Uw vader was lid van de Nationale partij en een aanhanger van het regime van Moebarak. Hij werkte als tussenpersoon voor de regering. Op een bepaald moment kreeg hij het aan de stok met de Moslimbroeders. Hij weigerde gronden te verkopen aan de Moslimbroeders voor de bouw van een moskee want uw vader was een tegenstander van de 'sharia'. Na de val van de regering, toen er een politiek vacuüm ontstond, begonnen de Moslimbroeders uw vader lastig te vallen. Ze vielen hem een aantal keren aan en op een dag werd uw vader vermist, hij werd ontvoerd. U weet nog steeds niet of hij nog in leven is. Jullie hebben overal naar zijn lijk gezocht

en jullie hebben verschillende ziekenhuizen om informatie gevraagd. Bovendien dienden jullie klacht in bij de politie naar aanleiding van zijn verdwijning. U acht de Moslimbroeders ook verantwoordelijk voor de brandstichting in jullie winkel enige tijd later. Op een dag kwamen er mensen naar jullie thuis en werden jullie bedreigd met de dood. Ze zeiden dat ze het huis in brand zouden zetten. Jullie dachten echter dat dit loze bedreigingen waren, bangmakerij, en jullie schonken er weinig aandacht aan. Maar op 18 juli sloegen ze toe en jullie huis ging effectief in vlammen op. U bracht uw moeder naar buiten en jullie vluchtten langs de velden naar de openbare weg. Van daaruit namen jullie een taxi naar de woning van uw oom langs moederskant. Toen u in de daaropvolgende periode bij uw oom verbleef, kreeg u telefonische bedreigingen en u besloot dat het beter was het land te verlaten.

Op 15 augustus 2011 diende u bij de luchtvaartpolitie uw asielaanvraag in op Brussel Nationale Luchthaven.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u twee aangiften bij de politie en een brief van uw moeder neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commisariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om klaarheid te scheppen over de context waarin de door u vertelde gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. U beweerde dat uw vader, in zijn partijfunctie, een soort van 'tussenpersoon' was voor de regering en verkopers (gehoorverslag, p.8). Hij zou voornamelijk gronden opgekocht hebben voor de bouw van appartementen en dergelijke. De problematische relatie die hij had met de Moslimbroeders is begonnen in kader van zijn werk (gehoorverslag, p.8). U beweerde namelijk dat uw vader de Moslimbroeders tegen het hoofd stootte door geen gehoor te geven aan hun vraag om gronden te kunnen kopen om een moskee op te bouwen (gehoorverslag, p.8). Volgens u was uw vader tegen deze plannen en weigerde hij de documenten te regelen. Hij zei dat er al veel moskeeën waren in het land. Zijn weigerachtige houding zou bij de Moslimbroeders kwaad bloed gezet hebben met het gevolg dat zij besloten om wraak te nemen (gehoorverslag, p.8). U gevraagd naar meer details over de beslissingsbevoegdheid van uw vader in deze kwestie, verklaarde u dat uw vader niet de enige persoon was die hierover kan beslissen (gehoorverslag, p.8). U verduidelijkte dat uw vader de aanvraag kan regelen, de procedure kan vergemakkelijken en opvolgen. Hij wist reeds dat de bouw van de moskee groeperingen zoals de Moslimbroeders zou aantrekken (gehoorverslag, p.8). Gevraagd wie dan wel de persoon of de personen waren die feitelijk een beslissing konden nemen over de bouw van de moskee, verklaart u dat u dit niet weet, want u bent uw vader immers niet (gehoorverslag, p.8). U gewezen op het feit dat, daar uw vader 'een tussenpersoon' was, hij de Moslimbroeders toch kon doorverwijzen naar de verantwoordelijke persoon/personen, beweert u dat de Moslimbroeders niet naar andere mensen wouden gaan, u stelt dat hij een 'sleutelfiguur' was, daar hij immers contacten kon leggen met andere betrokkenen (gehoorverslag, p.9). Het is echter een vreemdsoortige redenering te denken dat de Moslimbroeders niet zouden willen spreken met de andere persoon/personen die de beslissingsbevoegdheid had(den) toen uw vader weigerde op hun verzoek in te gaan. Zoals u de zaken voorstelde, zou uw vader als persoon belangrijker geweest zijn voor de Moslimbroeders dan hun plannen om een moskee te bouwen. Indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verhaal, kan er toch van uitgegaan worden dat de Moslimbroeders contact zouden opnemen met andere personen binnen de partij na te hebben vernomen dat uw vader hun voornemen niet genegen was. Bovendien kan het niet overtuigen dat u geen enkele collega van uw vader die beslissingsbevoegdheid had bij naam kan noemen (gehoorverslag, p.8,9).

Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het erg pover gesteld is met uw algemene kennis over de Nationale Partij. Bij herhaaldelijke vragen met betrekking tot belangrijke personen van de Nationale Partij kwam er geen enkele naam over uw lippen (gehoorverslag, p.9,10), wat hoogst eigenaardig is gezien u beweerde dat uw vader sinds lang een lid is van de Nationale Partij (gehoorverslag, p. 5, 10). Er kan toch verondersteld worden dat enkele personen die lid waren van de tot sinds kort regerende partij u bekend waren, vooral gezien de namen van bijvoorbeeld de kopstukken van de partij geen publiek geheim waren. Evenmin heeft u weet van de ideeën van de Nationale Partij (gehoorverslag, p.9). U expliciet gevraagd wat u weet over de partij, verklaarde u eigenlijk niets te weten, dat u het niet wou weten en niet zoals uw vader wou worden en u ver weg van de politiek wou blijven (gehoorverslag, p.9). Eveneens verklaarde u dat uw vader niet veel vertelde omdat zijn werk heel vertrouwelijk was (gehoorverslag, p.9). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader u hieromtrent niet meer informatie zou hebben verschaft, te meer u beweerde dat het lidmaatschap van uw vader bij deze partij uw eigen veiligheid in het gedrang gebracht heeft. Los daarvan kan er toch van worden uitgegaan dat u via de

media heel wat over de personaliteiten en de doelstellingen van deze partij moet hebben opgevangen. Uw totale onwetendheid hieromtrent wekt dan ook de nodige verbazing.

Wat echter nog merkwaardiger is aan uw verklaringen gezien de door u geschetste situatie, is dat u geenszins interesse toonde in de Nationale Partij of in vervolgingsfeiten van leden van deze partij. Zo verklaarde u niet op de hoogte te zijn van de eventuele vervolging van de parlementsleden van de Nationale Partij. U verklaarde: "ik zou niet weten wat het lot kan zijn van die parlementsleden, het interesseert mij niet. Het enige wat mij interesseert is om mijn moeder te beschermen. Ik ben enig kind en ik wou niet betrokken zijn bij de politiek" (gehoorverslag, p.9-10). Deze laatste verklaring raakt kant noch wal. Indien uw vader werkelijk ingerekend zou zijn omwille van zijn lidmaatschap/tewerkstelling bij de partij, dan is het verbazingwekkend dat u niet op de hoogte bent van de vervolging van personen die meer in het oog lopen, bijvoorbeeld oud- parlementsleden. U gevraagd waar uw desinteresse vandaan komt tegen de achtergrond van de ontvoering van uw vader, herhaalt u dat u niets wil weten over de politiek en uw moeder wil beschermen, die voor u de belangrijkste figuur is (gehoorverslag, p.10). Uw desinteresse blijkt verder ook wanneer u gevraagd werd naar problemen die andere leden van de partij mogelijkerwijze ondervonden (gehoorverslag, p.10). U verklaarde opnieuw heel sec dat u niets te maken had met de partij en dat het een 'zaak' van uw vader was en u het zich niet herinnerde (gehoorverslag, p.10). Het is echter geen aberrante gedachte om te verwachten dat u meer kennis en interesse aan de dag zou leggen over feiten die belangrijk zijn in uw verhaal, zoals de partij, het werk van uw vader en de vervolging van belangrijke personen van de Nationale Partij. De ruimere context van het door u geschetste asielrelaas is van grote betekenis om uw vervolgingsvrees juist in te schatten. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen.

U bent er stellig van overtuigd dat de weigering voor de bouw van de moskee maakte dat de Moslimbroeders overstag gingen en uw vader ontvoerden en uw winkel en huis in brand staken. Nochtans klinkt er door uw woorden heel wat twijfel. Zo stelt u: "het kan niet anders dan dat de Moslimbroeders erachter zaten" (gehoorverslag, p.13,) en "na de val van de regering was er geen bescherming en de Moslimbroeders kregen de kans om 'eventueel' hun wraak te nemen op mijn vader" (gehoorverslag, p.10). Ook in uw bewoordingen over de klacht die u neerlegde op het politiekantoor klinkt uw twijfel door: "ze zijn de enige mensen die zoiets kunnen doen", waarna u opeens zekerheid heeft over de daders: "we weten zeker dat het de Moslimbroeders zijn van de bedreigingen die ik van hen krijg en het feit dat ze onze woning in brand gezet hebben. Dat zijn bewijzen genoeg" (gehoorverslag, p.10).

Ervan uitgaande dat de Moslimbroeders waarachtig verantwoordelijk waren voor zoveel verschillende feiten, zou het u toch enigszins bekend moeten zijn wie deze personen waren. Echter, de Moslimbroeders die deze situatie hebben aangericht zijn u blijkbaar totaal onbekend (gehoorverslag, p.10,13). Op een gerichte vraag over de identiteit van de persoon die jullie bedreigde met brandstichting, antwoordt u heel vaag: "één van hen, het is iemand die niet in ons dorp woont, van buiten ons dorp" (gehoorverslag, p.11). Vervolgens verklaart u ook dat u niet geprobeerd heeft om informatie in te winnen over deze persoon omdat jullie de bedreigingen "niet serieus namen" (gehoorverslag, p.12). Het is hoogst eigenaardig dat u de bedreiging over de brand in uw huis afdeed als bangmakerij, terwijl u evenwel verklaarde dat de brand in uw huis voorafgegaan werd door een poging om uw vader met een mes neer te steken, door de ontvoering van uw vader en u op een later moment ook verklaart dat de winkel waar u werkte in de maand mei in brand gestoken werd (gehoorverslag, p.12,13). Uw verklaring over uw onverschilligheid is dan ook niet overtuigend. Overigens beweerde u op een gegeven moment ook dat jullie zich weinig zorgen maakten over de bedreiging van brandstichting omdat jullie dachten dat het een familiale kwestie was en dat het iets te maken had met de ooms van uw vader (gehoorverslag, p.11), waarmee uw gezin geen goede band zou hebben (gehoorverslag, p.5). Uit uw verklaringen blijkt niet dat de familieleden van uw vader banden hadden met de Moslimbroeders (gehoorverslag, p.5). Het is dan ook vreemd dat u enkele minuten later opnieuw spreekt van de Moslimbroeders als verantwoordelijken voor de brandstichting. Bovenstaande observaties geven opnieuw geen blijk van een coherent en op de waarheid berust asielrelaas.

Voorts stelde u meermaals dat uw vader al lang gevisieerd werd (gehoorverslag, p.10,12). Gevraagd naar meer duidelijkheid hieromtrent verklaarde u dat het na de val van de regering was, maar dat u eigenlijk niet meer weet hoe lang daarna 'het gebeurde' (gehoorverslag, p.10). U beweert dat ze hem hebben ontvoerd toen ze beseften dat hij geen 'bescherming' meer kon krijgen en dat ze toen hun slag konden slaan (gehoorverslag, p.10). U situeert de keer dat uw vader aangevallen werd ongeveer een maand voor zijn ontvoering in april 2011 (gehoorverslag, p.12). Gevraagd of op dat moment de regering 'nog bestond', moet u hierop het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag, p.12). Voorts vervolgt u met te stellen dat hij toen geen klacht had ingediend omdat hij wist dat er geen recht zou geschieden. U gevraagd of dit wil zeggen dat uw vader dus ook ten tijde van de regering geen bescherming kon genieten, beaamt u dit (gehoorverslag, p.12). Ervan uitgaande dat er geen bescherming mogelijk was voor uw vader, met of zonder regering, dient zich de vraag aan waarom de Moslimbroeders gewacht

hebben tot na de val van de regering. Of anders gesteld, waarom ze hem eerst aangevallen hebben en daarna pas ontvoerd. Uw verklaring over het gebrek aan bescherming kan dan ook niet overtuigen. Voorts legt u eveneens merkwaardige verklaringen af wat betreft de bedreigingen tegen uzelf. Gevraagd hoe het komt dat men uw telefoonnummer had, verklaarde u dat jullie veel bedreigingen kregen want dat ze wisten dat uw vader een aanhanger was van Moebarak (gehoorverslag, p.14). Dit was echter geen antwoord op de u gestelde vraag. U opnieuw hetzelfde gevraagd, verklaart u niet te weten hoe men uw telefoonnummer heeft bekomen (gehoorverslag, p.14). U beweerde ook dat men zou geweten hebben waar u zich schuil hield na uw vlucht naar het huis van uw oom (gehoorverslag, p.14), ook al lijkt u niet te weten hoe ze dit te weten gekomen zijn, noch vanaf wanneer ze wisten waar u was (gehoorverslag, p.14). Het enige dat u zich wel ongeveer herinnerde is dat de telefoontjes begonnen rond 1 juli tot 5 augustus of rond 26-27 juli en tot 5 augustus geduurd hebben (gehoorverslag, p.14). De inhoud van de berichtjes was u bekend. Er werd u gezegd dat ze wisten waar u woonde en dat ze u zouden doden (gehoorverslag, p.14). Het is een raadsel waarom deze berichten op 5 augustus gestopt zouden zijn, terwijl u pas op 11 augustus het land verliet (gehoorverslag, p.3) en u niet gesproken heeft van nog een ander adres dan dat van uw oom voordat u naar België kwam (gehoorverslag, p.8). Het is echter nog een groter raadsel waarom de mannen geen actie tegen u persoonlijk ondernomen hebben terwijl ze wel op de hoogte waren van uw verblijfsadres (gehoorverslag, p.14). Gelet op uw andere verklaringen aangaande aanvallen, de ontvoering van uw vader en de brandstichting in de winkel en jullie huis, lijken deze personen weinig schroom te hebben om actie te ondernemen. Uzelf vindt er een andere uitleg voor, namelijk dat deze personen u eerst moeten bespioneren zodat ze weten wanneer u in het huis bent (gehoorverslag, p.14). Uw verklaring kan totaal niet overtuigen, mochten de Moslimbroeders daadwerkelijk tegen u hebben willen optreden kan er vanuit gegaan worden dat ze ook daadwerkelijk demarches hiertoe ondernomen zouden hebben. Rekening houdend met het geheel aan bovenstaande observaties, kan er geen geloof gehecht worden aan uw versie van de feiten.

Ten slotte is uw verklaring wat betreft het risico dat uw moeder loopt nogal eigenaardig. Op verschillende momenten tijdens het gehoor gaf u aan dat het voor u belangrijk was om uw moeder te beschermen (gehoorverslag, p.10,12,14). Nochtans vertrekt u uit Egypte zonder uw moeder (gehoorverslag, p.4,14), ook al verklaarde u dat zij een deelgenoot was in dezelfde beproevingen en moeilijkheden, waarvoor u haar overigens wou beschermen. U spreekt immers steeds over 'wij' en 'ons' (gehoorverslag, p.10, 12). Het is dan ook merkwaardig dat u plotseling stelt dat uw moeder geen problemen ondervindt omdat zij een oude vrouw is (gehoorverslag, p.14). Uw versie van de feiten kan dan ook weerom niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u twee aangiftes gedaan bij de politie en een brief van uw moeder neer. De twee klachtenbrieven (één naar aanleiding van de aanval op en brandstichting van uw huis en één naar aanleiding van de verdwijning van uw vader) die u neerlegde hebben gezien bovenstaande vaststelling geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval gezien bovenstaande observaties niet zo blijkt te zijn. De brief van uw moeder waarin wordt gesteld dat u de waarheid spreekt werd ter uwen behoeven opgesteld en is bijgevolg niet objectief (gehoorverslag, p.15). Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwenteling, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Moubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie document MISR2011-005w).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de "bedenkingen" in de bestreden beslissing, namelijk dat het merkwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte is van de politieke activiteiten van zijn vader, noch van de structuur van de Nationale Partij en

dat het eveneens merkwaardig is dat de Moslimbroeders, nadat verzoekers vader weigerde op hun verzoek in te gaan, niet met andere personen zijn gaan praten die de beslissingsbevoegdheid hadden, niet relevant zijn in de persoonlijke context van verzoeker en bijgevolg ook geen afdoende motivering uitmaken. Het is immers slechts een veronderstelling van verzoeker dat de oorsprong van het conflict tussen zijn vader en de Moslimbroeders aan de basis ligt. Gezien zijn jeugdige leeftijd kan van verzoeker evenmin een uitgebreide politieke kennis verwacht worden. Verzoeker benadrukt dat politiek hem niet interesseert en dat zijn moeder beschermen zijn enige zorg is. Het feit dat verzoeker zijn aanvallers niet bij naam kan duiden kan niet tegen verzoeker worden gebruikt om zijn verhaal te ontdoen van geloofwaardigheid. Het staat bovendien buiten discussie dat aanhangers van Moebarak sinds de val van het regime het mikpunt van vergeldingen allerhande zijn geworden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers gebrek aan kennis en interesse wordt door de commissaris-generaal onmiddellijk gesanctioneerd met een negatieve beslissing, en aldus een verwijdering van het grondgebied, zonder een afweging te maken van de gevolgen van de verwijdering voor verzoeker. Hierdoor wordt het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het begrip 'vluchteling' van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. *In casu* bestaat er in hoofde van verzoeker een redelijke en gegronde vrees voor vervolging daar verzoeker reeds meerdere malen werd bedreigd en daar er, in tegenstelling tot wat verzoeker oorspronkelijk dacht, ook daadwerkelijk uitvoering werd gegeven aan de geuite bedreigingen. Als rechtstreeks gevolg van zijn politieke overtuiging werd verzoekers vader meerdere malen aangevallen. Ook verzoeker wordt, ten onrechte, gevisieerd door een groep revolutionairen die op zoek zijn naar vergelding. Bovendien tonen nieuwe feiten aan dat verzoekers moeder werd aangevallen door leden van de moslimbroeders die op zoek waren naar verzoeker, waarbij zij letterlijk zeiden dat zij verzoeker kwaad willen aandoen zoals hij hen vroeger, samen met zijn vader, heeft aangedaan. Tevens stelde verzoekers oom hem op de hoogte dat een groep Moslimbroeders het politiecommissariaat heeft bestormd om de aangehouden aanvaller van verzoekers moeder te bevrijden. Dit toont aan dat de politie machteloos staat en niet in staat is de nodige bescherming te verlenen aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat er verkeerdelijk van uit dat de veiligheidssituatie zich terug normaliseert. De instabiliteit van het land duurt echter voort.

In een vierde middel haalt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het is verwonderlijk dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie geeft omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Zelfs indien zou blijken dat het persoonlijk karakter van de vervolging niet afdoende bewezen is, is het duidelijk dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico zal blijven lopen op ernstige schade. Er dient hem aldus de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging. Verzoeker slaagt er niet in deze ongeloofwaardigheid te herstellen maar beperkt zich tot het herhalen van zijn asielmotieven, het hanteren van blote beweringen en theoretische beschouwingen en het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing.

Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent de partijfunctie van zijn vader die hij eerst een tussenpersoon tussen de regering en de verkopers en later een sleutelfiguur noemt en omtrent de 'Moslimbroeders' die, zoals verzoeker de zaken voorstelt, zijn vader als persoon belangrijker vonden dan hun plannen om een moskee te bouwen. Verder stelt de commissaris-generaal dat het onaannemelijk is dat verzoeker geen enkele van de collega's van zijn vader bij naam kan noemen en evenmin de ideeën van de Nationale Partij, waarvan zijn vader al jarenlang lid zou zijn, kan opsommen. Waar verzoeker stelt dat deze bedenkingen helemaal niet relevant zijn in zijn persoonlijke context, en dat van iemand met zo'n jeugdige leeftijd niet verwacht kan worden dat hij de procedures en werkwijzen van de politieke betrekking van zijn vader kan weergeven,

dient opgemerkt te worden dat juist integendeel van verzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij deze elementen, geen details maar essentiële elementen van zijn asielrelaas die de aanleiding vormden voor het vertrek uit zijn land van herkomst, op een correcte manier weergeeft en hieromtrent coherente en aannemelijke verklaringen aflegt. Verzoekers achttienjarige leeftijd en desinteresse in politieke zaken vormen geen afdoende verschoningsgrond voor zijn onwetendheden, net zomin als het feit dat hij 'door omstandigheden' in deze benarde positie terecht is gekomen en nauwelijks weet wat er allemaal gebeurt. Van een achttienjarige die zijn land van herkomst ontvlucht heeft omwille van politieke redenen kan immers verwacht worden dat hij een minimale kennis heeft omtrent de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, *in casu* zijn vaders politieke partij en activiteiten en de belagers die verzoeker en zijn ouders lastigvielen.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat verzoeker aangaande zijn belagers incoherente verklaringen aflegt. Zo spreekt verzoeker vooreerst nog in voorzichtige bewoordingen zoals o.a. "*zij zijn de enige mensen die zoiets kunnen doen*" om daarna opeens zekerheid te hebben over de identiteit van de daders met de bewoordingen "*we weten zeker dat het de Moslimbroeders zijn van de bedreigingen die ik van hen krijg en het feit dat ze onze woning in brand hebben gezet*". Verder doet het feit dat verzoeker zich geen enkele moeite getroost heeft om informatie omtrent zijn belagers, zoals hun namen, te verzamelen ondanks het feit dat zij volgens hem voor verschillende incidenten verantwoordelijk waren, afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen. Verzoeker laat na deze motieven te weerleggen en beperkt zich tot het eenvoudigweg minimaliseren van dit motief als zijnde niet bij machte verzoekers relaas van enige geloofwaardigheid te ontdoen. Dit volstaat echter niet om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd door de incoherente verklaringen aangaande de bedreigingen gericht tegen zijn vader, die 'al lang' gevisieerd werd maar slechts ontvoerd werd toen zijn belagers ontdekten dat hij geen bescherming meer kon krijgen, hoewel hij, volgens verzoekers verklaringen, zowel met als zonder regering geen bescherming kreeg. Deze inconsistenties worden door verzoeker ongemoeid gelaten. De incoherente verklaringen aangaande de bedreigingen gericht tegen verzoeker zelf, waarbij de bestreden beslissing terecht vaststelt dat het vreemd is dat verzoeker verklaart dat zijn belagers zijn telefoonnummer hadden, wisten waar hij zich schuilhield en hem bedreigingen stuurden maar toch geen actie ondernamen, hoewel uit andere verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn belagers absoluut geen schroom hadden om actie te ondernemen, betwist verzoeker evenmin. Deze argumentatie blijft aldus door de Raad gehandhaafd. De vele onwetendheden en inconsistenties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.2. Waar verzoeker voorhoudt dat de motivatieplicht geschonden wordt door de aangevoerde documenten ter staving van zijn asielrelaas geen enkele bewijswaarde toe te kennen wegens het gebrek aan een coherent en geloofwaardig asielrelaas, stelt de Raad vast, daargelaten het feit dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat documenten en beeldmateriaal slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen (RvS 2 december 2010, nr. 6272), hetgeen *in casu* niet het geval is, de kwestieuze documenten faxkopieën zijn die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de overige stukken die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, zijnde politieverslagen aangaande de aanval door de 'Moslimbroeders' op verzoekers moeder, een geneeskundig getuigschrift aangaande verzoekers moeder en een uitnodiging voor verzoekers vader op een conferentie van de Nationaal Democratische Partij, stelt de Raad vast dat dit eveneens faxkopieën zijn waaraan aldus geen bewijswaarde kan worden verleend. Bijaldien worden ook de in het verzoekschrift aangevoerde nieuwe feiten, zijnde de aanval op verzoekers moeder door de 'Moslimbroeders' waarbij één van haar belagers werd opgepakt die daarbij verklaarde dat hij wraak wilde nemen op verzoeker, niet aangetoond. Overigens werden verzoekers asielrelaas en zijn voorgehouden vrees voor de 'Moslimbroeders' in de bestreden beslissing als ongeloofwaardig beschouwd waardoor ook aan deze recente voorvallen, die voortvloeien uit verzoekers problemen met de 'Moslimbroeders', geen geloof kan worden gehecht. Ook de blote bewering dat verzoeker van zijn oom vernomen heeft dat een grote groep 'Moslimbroeders' het politiecommissariaat heeft bestormd in een poging om de belager van verzoekers moeder te bevrijden, wordt niet in het minst gestaafd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de overige gevoegde stukken, namelijk artikels over een aanval op de Israëlische Ambassade in Caïro, die overigens enkel en alleen over die specifieke gebeurtenis gaan, *in concreto* op hem van toepassing zouden zijn. Zij kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden toegelicht in de bestreden beslissing en volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van

herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

2.2.2.3. De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker baseert zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze die de grondslag vormen van zijn asielrelaas. Ook voor de subsidiaire beschermingsstatus wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas vereist. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in zijn land van herkomst een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De gevoegde stukken over de bestorming van de Israëlische Ambassade in Caïro en de blote bewering met betrekking tot de instabiliteit van het land doen hieraan geen afbreuk.

2.2.3. De verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel is te dezen niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een afweging van de eventuele gevolgen die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op de objectieve elementen van het administratief dossier, met name verzoekers eigen verklaringen, en heeft op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat enkel het gebrek aan kennis en interesse in politieke zaken aan de basis ligt van de bestreden beslissing, dient bijgevolg opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing verscheidene elementen aanhaalt die hebben geleid tot een weigeringsbeslissing. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd aangetast door incoherente verklaringen en onwetendheden aangaande o.a. de politieke partij en activiteiten van zijn vader en de identiteit van zijn belagers. De vastgestelde incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Gelet op het voorgaande kon dan ook terecht besloten worden tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing, minstens op het punt van de subsidiaire bescherming, te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden

beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. HOFFER